

[Albrechtsen]

Der er vel få, der som VS og undertegnede også har kritiseret netop tilstandene i Polen og krævet, at der i Polen blev gennemført en virkelig demokratisk socialisme, demokratiske rettigheder, strejkeret osv. Få har vel understreget det så kraftigt som netop VS, og hr. Maisteds antydninger er på kanten af det fornærmelige. Hr. Maisted burde sætte sig ind i disse ting, før han udtalte sig om dem. Men da det jo ikke er emnet for denne debat, må jeg afslutningsvis sige, at vi i dag diskuterer et helt særlig modbydeligt styre, som kræver helt særlige foranstaltninger, for at det kan blive bragt til afslutning, og det er forhåbentlig dem, resten af debatten vil dreje sig om.

Formanden:

Hr. Maisted får ordet for den sidste korte bemærkning i denne omgang. Jeg håber, den handler om Sydafrika.

(Kort bemærkning).

Maisted (FD):

Jeg er enig med hr. Albrechtsen i, at vi her diskuterer et særlig modbydeligt styre, men som jeg nævnte i mit indlæg, er der jo en række særlig modbydelige styre, og jeg ville gerne have, at hr. Albrechtsen i sit næste indlæg i næste runde brugte tiden til at forklare befolkningen, hvad man forstår ved »demokratisk socialisme«. Det er jo et fuldstændig vanvittigt begreb. Socialisme har intet med demokrati at gøre, og dette, at man stiller ord som demokrati og socialisme sammen, medfører efter almindelige logiske grundregler ikke, at begrebet dermed bliver demokratisk, men det kunne jo selvfølgelig være morsomt at høre, hvad hr. Albrechtsen forstår ved »demokratisk socialisme«.

Inger Harms (SF):

Udenrigsministeren berørte i sin tale Namibia. Det er også det land, jeg vil koncentrere mig om. Landet er Afrikas sidste egentlige koloni. I over hundrede år har det namibiske folk levet under fremmed herredømme og er blevet udplyndret og massakreret, først af koloniherrer fra Tyskland, dernæst af den hvide overklasse i Sydafrika, der har holdt landet besat siden første verdenskrig. I dag har udbytningen såvel af den indfødte befolkning som af naturressourcerne nået et

punkt, hvor et helt folks eksistens og fremtidige livsmuligheder står på spil.

Trods mange fine ord om menneskerettigheder og trods adskillige fordømmelser i FN og andre internationale organer har de rige vestlige lande i praksis intet gjort for at tvinge Sydafrika til at efterkomme FN-beslutningen fra 1966, der fratog Sydafrika dets mandattrettedighed over Namibia.

Jeg har gennem udenrigsudvalget stillet en del spørgsmål til udenrigsministeren om Danmarks holdning til Namibiaspørgsmålet. Jeg fik nogle meget omfattende svar, som jeg takker for. Af besvarelsen fremgik det, at Danmark spillede en central rolle ved den nævnte resolutions tilblivelse. Det er jeg glad for, og da jeg går ud fra, at Danmark stadig væk er villigt til at spille en central rolle i Namibiaspørgsmålet, vil jeg opfordre regeringen til at rejse følgende sag i sikkerhedsrådet, som Danmark nu er blevet medlem af.

FNs Namibiaråd, der blev oprettet af FN's generalforsamling i 1967 med det formål at overtage administrationen af området og forberede dets uafhængighed, vedtog i september 1974 et dekret nr. 1 om beskyttelse af Namibias naturressourcer. I henhold til dekretet forbydes al efterforskning, udvinding, salg, eksport m.v af områdets naturressourcer uden Namibiarådets samtykke. Danmark har hidtil nægtet at anerkende dekretet, idet man siger, at der ikke foreligger nogen juridisk forpligtelse for Danmark til ved nationale foranstaltninger at gennemføre dekretet, især fordi Danmarks traditionelle holdning er, at kun sikkerhedsrådet er kompetent til at vedtage sanktioner.

Da det er samme undskyldning, andre lande som f.eks. Holland, England, Vesttyskland og andre bruger, vil jeg foreslå her og håbe på de forskellige ordføreres tilslutning til, at Danmark forsøger at rejse sagen om dekret nr. 1, eventuelt også i nordiske sammenhænge, med det formål for øje at få standset den udplyndring, der finder sted.

Danmark har nu tilsyneladende fået en FN-ambassadør, som ikke er bange for at tale varmt om antiapartheid og menneskerettigheder i det sydlige Afrika. Jeg er sikker på, at han med lige så megen varme vil kunne forelægge denne sag. Vi kan da ikke stiltende se på, at vestlige lande udplyndrer landet, som de gør, og når dagen endelig kommer, hvor Namibia får sin selvstændighed, er